

PEDAGÓGIA EGY MINDEN MÁST FONTOSABBNAK TARTÓ VILÁGBAN

Jó néha találkozni a hivatásunkkal.

Na jó, naponta találkozunk vele, agyunkban mégis másra van lefoglalva sok-sok kapacitás. Hogy mi lesz az állásunkkal. Hogy mi lesz az összevonás után. Meg hogy költségvetés. Meg hogy pénz. Illetve hogy nincs pénz. Meg hány pontot adjunk saját magunknak valami eszement önértékelés kapcsán. Hogy megtartják-e majd a milliós interaktív táblák a beomló fődémet. És így tovább. Erre jön egy tanítónő Nagyváradról, és két órán keresztül csakis a szakmánkról beszél.

Rusz Csillának ezt a foglalkozását két éve láttam először Szatmárnémetiben. Már akkor azt reméltem, egyszer Mezőtúrra is meghívhatjuk. Most a megyei pedagógiai napok keretében sor kerülhetett erre is.

Rusz Csilla rendhagyó módon tartja szülői értekezleteit. Azt gondolja, nem arról kellene egy szülői értekezletnek szólnia, hogy a tanár elmondja, melyik gyerek miben rossz. Meg hogy mennyi pénz kell, mennyi szendvics, mit hozzanak a gyerekek osztálykirándulásra stb. Erre más csatornák (levél, üzenőfüzet) is alkalmasak.

Ehelyett a drámapedagógia módszereivel közelít a szülőkhöz. Ezáltal egyrészt igazi szülői közösséget tud az osztály mögé kovácsolni – másrészt nagyon sok olyan motívum kiderül, amelyből megérthető a gyermek viselkedése. Mindig büszkén emlegeti, hogy a képzetlen cigány nagymama és a főorvos apuka milyen önfeledt beszélgetésbe felejtkeznek az egyes feladatok közben, hogy talán az ő munkája hatására ismeretlen anyukák közös süteménysütésre szövetkeznek tanítás után stb.

Ebből a munkájából mutatott meg kétórányit számunkra, mintha mi volnánk a szülők.

Föltételezem, a harmincöt résztvevő zöme nem fogja felfordítani az osztálytermet a szülői értekezletek kedvéért, de egy-egy elemet bele fog építeni a legközelebbi alkalomba.

És ami legfontosabb: kapott valami olyan élményt, amely ideig-óraig háttérbe szorította a pályához lassan automatikusan tapadó reménytelenséget és fásultságot.

Achs Károly